

[Encara no haví fet l'evolució botil·leria]

LEONIS VALERI

Sessió del 17 de Desembre de 1960 de Barbelles Poètiques.

Si deixem fondre la nostra mirada en la llumanyia dels temps ens adonarem que sempre i en tots els països hi ha hagut una grups molt interessants d'individus que s'han cregut amb el dret d'indicar quin és el veritable camí per on ha de estendre's allò que de temps s'ha vingut anomenant Poesia.

Naturalment sempre ha estat motivat per un autèntic amor i amb desig d'un millorament, si és que millorament vol dir major difusió-punt que prefereix no tocar perquè estic segur que no podria resoldre'l satisfactoriament. Però ^{Però} que passa llavors és que aquells que diuen que s'han d'obrir uns nous camins perquè els antics no encaixen en el món s'aquells moments i es queixen de la incomprensió de la gent culta envers la seva manera d'entendre la poètica i blasmen dels qui potser ~~retardats~~ ^{retardats} ~~retardats~~ ^{retardats} referent a què? gosaria preguntar-^{far} la seva labor humils i centrant la seva atenció a llur propi esperit, són els primers, sense cap mena de dubte ^{que} ~~limiten~~ i ~~espertiten~~ ^{en} la poesia, i aquesta ja no és vàlida ^{men que} per ésser portava ~~amb~~ ~~impax~~ ~~ix~~ d'alguns esperits.

Estem d'acord que l'home ha de parlar. Però no pas que hagi de parlar de la mateixa manera, perquè en matèria de l'esperit és més que probable que no n'hi hagi dos que pensin ^{igual} ~~igual~~ encara que intentin parlar-hi.

En més, no és pot pretendre orientar l'Art cap uns camins preparats d'antuvi, ni menys pot dir-se que hi ha uns camins bons i altres dolents.

Tots els camins són lícits, el que cal és que el qui intenti caminar-diguen-ho d'una vegada- pel camí únic i alhora divers de la poesia ho faci íntimament convençut i fins gosa a dir intuïtivament convençut ~~que~~ que aquell és el que veritablement ha de seguir d'acord amb el seu sentir espiritual. I el temps dirà si ho ha fet amb autèntica ^{essència} poètica que és, en definitiva, l'únic que l'ha de salvar de l'anonimat ~~en~~ quant a poeta. Pot ésser que hi hagi qui vulgui fer servir ~~a~~ la poesia com a vehicle per ~~ix~~ l'exposició d'idees metafísiques, socials o purament estètiques.

Lícit.

Si fent-ho així merces la seva expressió amb l'encuny poètic sobreviurà. Si no hi ha el

segell que l'ha de fer vàlida per un viatge constant a través del temps, per molta metafísica que sigui, per molt contingut social que porti o per molt contingut estètic pur que intenti posar-hi finirà.

L'essencial en poesia és l'alè poètic, alè que pot anar a cavall de qualsevol forma o contingut expositiu per gran, petit o nul que sigui. Un silenci en un moment determinat és per a mí una expressió màxima de poesia.

Avui intuíren l'alè poètic d'un home que té una forma d'expressió ben peculiar. Forma possiblement lligada a una manera d'ésser. Sorpren al lector amb tot una gamma de vehicles poètics que van des de la descripció de la més delicada rosa fins a les crostes més ríscres de la pell d'un gat. Pot ésser que el que pugui dir, en quant a contingut, no interessi al lector corrent d'igual manera en tots els seus poemes. Probablement centrat l'estudi sots aquest aspecte no ens posarien mai d'acord. Tantaval. S'ha de saber furgar. S'ha de saber veure més enllà de les paraules. S'ha de cercar la poesia que hi ha entre mot i mot. Que en definitiva, segons la meua personalíssima i discreta opinió, és el que val.

segons ens ara ens llegim una obra que sens dubte, per molts i diversos motius, interessa tant pel seu contingut com per l'essència poètica. Una obra d'homenatge a Carles Riba. I ho fa amb un respecte, un amor i una intensitat poètica remarcable. Cal fer resaltar l'audàcia d'aquest poeta que s'atreveix a ^{metaxar-se} ~~metaxar-se~~ en versos paral·lels amb el seu amic el poeta Riba i que fa d'aquest seu llibre una petita antologia de versos ribians i una obra ^{personal} ~~personalíssima~~.